

Súd: Okresný súd Bratislava V
Spisová značka: 11C/216/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1112229399
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 10. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Monika Blahutiaková
ECLI: ECLI:SK:OSBA5:2013:1112229399.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Bratislava V sudkyňou JUDr. Monikou Blahutiakovou v právnej veci žalobcu: Q.. H.. X. W., nar. X.XX.XXXX, bytom J. X, XXX XX J. proti žalovanému: Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti SR, Župné nám. 13, Bratislava, o zaplatenie odškodného, takto

rozhodol:

Súd návrh **z a m i e t a**.

Žalovanému náhradu trov konania nepriznáva.

o d ô v o d n e n i e :

Žalobca podľa zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci žiada od žalovaného náhradu nemajetkovej ujmy, spôsobenej mu nesprávnym úradným postupom orgánmi verejnej moci, t.j. pried'ahmi v konaní vedenom na tunajšom súde pod sp.zn. 42C/129/2012 (nové číslo 42C 148/2012), ktorému predchádzalo rozkazné konanie 28Ro/821/2007. Obdobie od 28.5.2007 do 28.8.2012, t.j. 5 rokov a 3 mesiace uvádza ako obdobie pried'ahov. Žalobca má za to, že nemajetková ujma v žalovanej výške 8.998,39 Eur mu vznikla v dôsledku porušenia zásady rýchlosti súdneho konania upravenej v ustanovení § 6 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len O.s.p.), ktorý súdom prikazuje, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupovali tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná, povinnosti upravenej v § 100 ods. 1 O.s.p., podľa ktorého akonáhle sa konanie začalo, súd postupuje v ňom zásadne bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá. Žalobca ďalej tvrdil, že súd konajúci vo veci 42C 129/2012 odignoroval právo navrhovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných pried'ahov, čo v konečnom dôsledku vyvolalo u neho stav neistoty, umocnilo utrpenie, pocity bezmocnosti a beznádeje o výsledok konania a neprípustnú diskrimináciu žalobcu. Ďalej má za to, že postup tunajšieho súdu v právnej veci 42C 129/2012, ktorá je právne i fakticky nezložitá a v ktorej žalobca k pried'ahom v konaní neprispel, vo vzťahu k žalobcovi je nezákonný a protiústavný, odporujúci čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a nadobudol charakter odmietnutia spravodlivosti. Konajúcemu súdu vyčítal, že mu ako odporcovi nezabezpečil spravodlivú ochranu práv a oprávnených záujmov, keď nekonal v súlade s ustanovením § 1, § 2, §3, § 103, § 6, § 18 veta prvá O.s.p. a čl. 47 ods. 3 Ústavy SR.

Stav neistoty a morálnej ujmy žalobcu trvá od 28.5.2007, kedy Okresný súd Bratislava V vydal platobný rozkaz a do dnešného dňa nebolo vo veci právoplatne rozhodnuté. Žalobca žiada titulom morálnej ujmy priznať mu odškodné v sume 8.998,39 Eur, ustálené ako násobok ročného odškodnenia 1.713,98 Eur a doby 5 rokov a 3 mesiace pried'ahov konaní 42C 129/2012, teda $5 \times 1.713,98 \text{ Eur} = 8.569,90 \text{ Eur}$ + 3 mesiace ($1.713,98 : 12 \times 3$) = 428,49 Eur. Žalobca uvedené odškodné požaduje po zrelej úvahe a z dôvodu, že k nezákonnému konaniu Okresného súdu Bratislava V a k pried'ahom v tomto konaní ničím neprispel. Pried'ahmi konania poznačená právna vec má pre žalobcu, ktorý je občanom SR, medzinárodným humanitárnym pracovníkom v oblasti „peacefull settlement of bordes sonfliktcs“

od roku 1986, členom medzinárodnej vyšetrovacej komisie na dokumentáciu zločinov, je rytierom Ordo Sancti Constantini Magni, povýšeným do tohto stavu na podklade výsledkov jeho medzinárodnej humanitárnej činnosti a ekumenizácie na Balkáne, bývalých krajinách Sovietskeho zväzu, v Indii a v Latinskej Amerike, čiastočným invalidom a občanom, ktorý nemá voči SR žiadne nedoplatky na dani, mimoriadny význam, pričom v dotknutom konaní ide o vec právne a skutkovo nezložitú, poznačenú iba obštrukciami protistrany, s čím sa podľa názoru žalobcu konajúci súd nevyrovnal. Žalobca dôkazne argumentoval listinou Predbežné prerokovanie nároku zo dňa 3.9.2012, zaslaným žalovanému, súdnym spisom 28Ro/821/2007 prevedeným do oddelenia 42C, oznámením o postúpení pohľadávok zo dňa 24.3.2009, sťažnosťou na prieťahy zo dňa 15.7.2012 a 7.8.2012, listom podpredsedu tunajšieho súdu Spr 2144/2012 zo dňa 13.8.2012, doručeným mu 28.8.2012, v ktorom je konštatované, že sťažnosť na prieťahy je dôvodná a uznesením NS SR sp.zn. 6Cdo 193/2011 zo dňa 25.4.2012, ktorý sa zaoberal obdobnou právnou vecou a ktorý za prieťahy v konaní priznal odškodné. Žalobca ďalej argumentoval tým, že prieťahy v konaní mali za následok porušenie jeho základného práva na konanie bez prieťahov a vznik nemajetkovej ujmy, spočívajúcej v predĺžení konania, ktoré ani len fakticky nezačalo ku dňu podania žaloby a tým aj v predĺžení stavu neistoty poškodeného žalobcu. Príčinnú súvislosť medzi prieťahmi v konaní a vznikom nemajetkovej ujmy žalobca vzhliadol v samotnej povahe prieťahov a ktorá je zrejماً z označených spisov a z listín o právnych úkonoch v nich založených. Poukazujúc na objektívnu zodpovednosť štátu a stav vyvolaný týmto súdom, ktorý podľa jeho názoru nie je možné reparaovať, žiadal žalobe v celom rozsahu vyhovieť. Žalobca súčasne žiadal úrok z omeškania 8,75% ročne z vymáhanej sumy od 4.9.2012 do zaplatenia a náhradu trov konania.

Žalovaný sa dňa 18.2.2013 k návrhu žalobcu písomne vyjadril. Žalobu žiadal ako neopodstatnenú zamietnuť majúc za to, že žalobcovi právo na náhradu nemajetkovej ujmy nevzniklo, keďže nemajetková ujma nebola ničím preukázaná ani čo do jej vzniku ani čo do výšky. Možnosť priznať žalobcovi náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch vylúčil pre nesplnenie predpokladov podľa § 17 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z.z. ďalej poukazujúc na to, že rozsah žalobcom uplatnenej náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, resp. jeho určenie nemá oporu v zákone ani v judikatúre.

Žalobca dňa 3.9.2012 požiadal žalovaného o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody v žalovanej výške 8.998,39 Eur. Dňa 11.9.2012, t.j. pred rozhodnutím o podanej žiadosti a pred uplynutím zákonnej 6-mesačnej lehoty na predbežné prerokovanie nároku, podal na Okresný súd Bratislava I žalobu na zaplatenie odškodného, ktorá bola Okresnému súdu Bratislava V ako súdu miestne príslušnému, postúpená dňa 30.10.2012. Žalovaný žiadosti žalobcu do začatia súdneho konania nevyhovel, a to ani len čiastočne.

Zo spisu tunajšieho súdu 28Ro/821/2007 - 42C 148/2012 súd zistil, že žalobca JUDr. Miloslav Kraus, advokát Advokátskej kancelárie Kraus - Turanský - Hos, Jasovská 23, Bratislava, zapísaný v zozname advokátov pod č. 1404, zastúpený Mgr. Pavlom Hosom požiadal návrhom doručeným Okresnému súdu Bratislava II dňa 8.2.2007 o vydanie platobného rozkazu, ktorým by súd uložil odporcovi H.. X. W. - VENUS, Viedenská 5, 851 01 Bratislava, IČO 14 021 129 povinnosť zaplatiť mu sumu 30.028.- Sk s príslušenstvom titulom nezaplatené ceny právnych služieb, ktoré advokát poskytol odporcovi v konaní 26Cb 70/06, vedenom na Okresnom súde Bratislava III a ktoré mu fakturoval faktúrou č. 2006/1/97 zo dňa 22.12.2006, splatnou dňa 6.1.2007. Okresným súdom Bratislava II bola právna vec postúpená dňa 21.2.2007 Okresnému súdu Bratislava V, keď odporca označený v žalobnom návrhu mal evidované miesto podnikania podľa živnostenského registra č. XXX-XXX-XXXX Obvodného úradu v Pezinku na adrese Viedenská cesta 5, 851 01 Bratislava - Petržalka. Konajúci Okresný súd Bratislava V vo veci rozhodol dňa 28.5.2007 platobným rozkazom 28Ro/821/2007, ktorý doručoval odporcovi do registrovaného miesta podnikania. Zásielka sa vrátila odosielateľovi ako nedoručená. Súd následne zistil adresu a žiadal o doručenie rozhodnutia aj orgány polície, avšak neúspešne. Navrhovateľ dňa 7.3.2009 podal návrh na zmenu účastníka na strane navrhovateľa. Súd využil ďalšiu možnosť doručovať zásielku na rôzne adresy. Doručovanie nebolo úspešné, preto dňa 4.11.2011 platobný rozkaz uznesením zrušil. Proti tomuto rozhodnutiu podal odvolanie advokát Mgr. Hos, zastupujúci navrhovateľa JUDr. Miloslava Krausa, argumentujúc, že odporca preberá zásielky v J. na J. ul.č. č. 3, preto uznesenie o zrušení platobného rozkazu pre nemožnosť jeho doručenia odporcovi do vlastných rúk považoval za nedôvodné. Krajský súd v Bratislave dňa 29.6.2012 uznesením 14Co/427/2011-51 potvrdil vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia Okresného súdu Bratislava V argumentujúc, že v pozícii odporcu v označenej právnej veci bola fyzická osoba - podnikateľ, pričom súd v prípade neúspešného doručovania písomnosti na adresu podnikateľa nemá povinnosť doručovať písomnosť následne aj fyzickej osobe

ako takej. Takýto režim doručovania rešpektuje základný princíp právnej teórie, ktorá dôsledne rozlišuje medzi fyzickou osobou ako takou a touto osobou v postavení podnikateľa, nakoľko ide o dva rozdielne subjekty. Odvolací súd súčasne poukázal na skutočnosť, že podľa aktuálneho výpisu zo Živnostenského registra Obvodného úradu Pezinok, odporca ukončil podnikateľskú činnosť dňom 7.1.2009. Spis sa z krajského súdu vrátil 18.7.2012. Dňa 7.8.2012 bol prevedený do registra C a toho času sa vedie pod č.k. 42C 148/2012. Na návrh navrhovateľa JUDr. Miloslava Krausa dňa 3.10.2012 konajúci súd podľa § 92 ods. 2 a 3 O.s.p. rozhodol o zmene účastníka konania na strane navrhovateľa. Proti tomuto uzneseniu podal 23.10.2012 Q.. H.. W. odvolanie spolu s vyjadrením k návrhu. Dňa 4.1.2013 bol spis predložený Krajskému súdu v Bratislave, ktorý dňa 31.5.2013 uznesením 5Co/3/2013-102 rozhodnutie o pripustení zmeny ako vecne správne potvrdil a spis vrátil 28.6.2013 Okresnému súdu Bratislava V. Q.. H.. W. faxom dňa 26.4.2013 podal dovolanie proti rozhodnutiu krajského súdu 14Co 4271/2011 zo dňa 29.6.2012 a dňa 4.9.2013 odvolanie proti uzneseniu o zrušení platobného rozkazu. Z uvedeného prehľadu úkonov predseda Okresného súdu Bratislava V vyvodil záver o tom, že súd nekonal plynule, pokiaľ ide o rozhodnutie o zmene účastníka konania a efektívne, pokiaľ ide o doručovanie platobného rozkazu s konštatovaním, že vytyčeniu pojednávania v merite veci bráni opakované rozhodovanie o odvolaniach a dovolanií, ktoré musia byť vyriešené najskôr. Toto stanovisko bolo sťažovateľovi Q.. H.. X. W. oznámené listom zo dňa 10.9.2013 ako vybavenie sťažnosti predsedom súdu, evidovanej na konajúcom súde pod Spr. 2137/2013.

Q.. H.. X. W. podal dňa 16.7.2012 na tunajší súd sťažnosť na prieťahy v konaní vedenom pod č.k. 28 Ro/821/2007 argumentujúc, že postupom súdu po podaní odvolania navrhovateľom dňa 25.11.2011 pred predložením spisu odvolaciemu súdu dňa 5.12.2011 došlo k porušeniu zásady rýchlosti konania a nedoručením odvolania navrhovateľa k porušeniu zásady kontradiktórnosti súdneho konania a porušenia práva rovnosti. V sťažnosti sťažovateľ tvrdil, že vec má pre neho mimoriadny význam, keď žalobcovi v dôsledku jeho konania v rozpore so zákonom o advokácii nárok na zaplatenie žalovanej sumy nevznikol a na sťažovateľa je vyvíjaný nátlak na úhradu neexistujúcej pohľadávky, to všetko po vydaní rozsudku tunajším súdom v konaní 8C 351/07-317. Dôvodnosť tejto sťažnosti nemohla byť posúdená, keďže spis sa nachádzal na Krajskom súde v Bratislave, o čom sťažovateľa informoval predseda súdu listom zo dňa 16.7.2012.

Dňa 8.8.2012 Q.. H.. W. podal na tunajšom súde faxom novú sťažnosť, ktorú osobne doručil súdu 10.8.2012 a ktorú vybavil dňa 13.8.2012 podpredseda súdu, ktorý dospel po oboznámení sa so spisovým materiálom k záveru, že sťažnosť na prieťahy v konaní 28Ro/821/2007 je opodstatnená a za prieťahy sa sťažovateľovi ospravedlnil. Súčasne sťažovateľovi oznámil, že plynulosť konania až do jeho právoplatného skončenia bude sledovaná predsedom súdu. Obe sťažnosti sú súčasťou spisu registratúrnej značky Spr 2144/2012, obsahom ktorého súd na pojednávaní vo veci vykonal dokazovanie.

Súd vykonal dokazovanie aj obsahom pripojeného spisu tunajšieho súdu sp.zn. 42C 148/2012 (pôvodné číslo 42C 129/2012), súčasťou ktorého sú aj procesné úkony vykonané vo veci sp.zn. 28 Ro/821/2007.

O vyššie označených skutkových okolnostiach žalobca ponúkol dôkazy tak, ako sú tieto založené v súdnom spise a ktoré sú súčasťou spisu tunajšieho súdu Spr 2144/2012 a 42C 148/2012.

Dňa 3.9.2012 bola Ústavnému súdu SR doručená sťažnosť Q.. H.. X. W. vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava V v konaní vedenom pod sp.zn. 42C 129/2012 (predtým sp.zn. 28Ro/821/2007). Z obsahu sťažnosti a zo spisu tunajšieho súdu sp.zn. 42C 129/2012, ktorý si ústavný súd vyžiadal, zistil, že v období medzi vydaním platobného rozkazu a jeho zrušením opakovanými úkonmi Okresný súd Bratislava V zisťoval adresu odporcu, na ktorej by mu bolo možné zásielku doručiť, a to dožiadanim Živnostenského registra, Obchodného registra, Sociálnej poisťovne, Zboru väzenskej a justičnej stráže, policajných orgánov, zamestnávateľa. Konajúci súd sa pokúšal o opakované doručovanie zásielky odporcovi, avšak vždy neúspešne. Ústavný súd uznesením I.ÚS 535/2012-14 dňa 24.10.2012 sťažnosť Q.. H.. X. W. odmietol ako neprípustnú, keďže neuplynula primeraná (rozumná) doba, aby konajúci Okresný súd Bratislava V sám odstránil protiprávny stav, ktorý bol konštatovaný v liste podpredsedu Okresného súdu Bratislava V zo dňa 13.8.2012.

Žalobca vzhladol porušenie zákonných povinností orgánmi verejnej moci v tom, že po začatí konania 42C/148/2012, vedeného na Okresnom súde Bratislava V, sa za obdobie 6 a pol roka neuskutočnilo ani jedno pojednávanie vo veci samej, neboli vykonané vo veci žiadne úkony smerujúce k meritórnemu rozhodnutiu aspoň na súde prvého stupňa. Dôkazne argumentoval a preukazoval, že priedahy v tomto súdnom konaní potvrdil vo svojej odpovedi na sťažnosť podpredseda súdu, ktorý sa za nezákonný postup súdu žalobcovi ospravedlnil, tiež predseda súdu, ktorý v odpovedi na ďalšiu sťažnosť žalobcu tiež konštatoval, že niektoré úkony súdu boli neefektívne, resp. neboli vykonávané plynulo. Nekonanie súdu v súlade so zákonom je preto podľa žalobcu príčinou vzniku nemajetkovej ujmy na jeho strane, ktorá zodpovedá odškodnému v sume 1.713,98 Eur za každý rok priedahov a nezákonného zásahu a tým vyvolaného psychického strádania, pocitov krivdy a bezmocnosti voči súdnej moci konajúcej svojvoľne.

Žalobca namietal porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priedahov a práva na spravodlivé súdne konanie a prerokovanie svojej záležitosti v primeranej lehote postupom Okresného súdu Bratislava V v konaní 42C 148/2012 (predtým 42C 129/2012, ktorému predchádzalo rozkazné konanie 28Ro/821/2007), ktoré považuje za neefektívne, v rozpore so zásadou rýchlosti a rovnosti účastníkov, keď konajúci súd diskriminačne nedoručil žalobcovi potvrdzujúce uznesenie 14Co/427/2011-51 zo dňa 29.6.2012, vydané KS Bratislava ani tomu predchádzajúce zrušujúce uznesenie 28Ro/821/2007-45, nedoručil mu odvolanie navrhovateľa a aj napriek tomu ho dňa 31.7.2012 v spojení s uznesením 14Co/427/2011-51 predčasne opatril doložkou vykonateľnosti, čím sa dopustil ďalšieho nesprávneho úradného postupu majúceho za následok vznik ďalších priedahov zapríčinených súdom, poukazujúc ďalej na to, že aj po podaní sťažnosti na priedahy súd pokračuje v neefektívnom konaní a priedahoch, odňal žalobcovi konať pred súdom, čo umocňuje a zintenzívňuje podľa názoru žalobcu jeho morálnu ujmu. Konanie 42C 148/2012 ako celok považuje za nespravodlivé, všetko vinou tunajšieho súdu. Žalobca naďalej tvrdil, že v danej veci k priedahom neprispel, na priedahoch zavinených súdom sa nepodieľal. Právna vec 42C 148/2012 má pre žalobcu mimoriadny význam vzhľadom na pokračujúce aktivity JUDr. Krausa voči osobe žalobcu, ktoré žalobca považuje za neprípustnú kriminalizáciu a škandalizáciu jeho osoby, čo sa rieši na Okresnom súde Pezinok v konaní na ochranu osobnosti. Vzhľadom na pokračujúcu intenzitu neoprávneného zásahu a pokračujúce priedahy, marenie spravodlivosti súdneho konania, odňatie možnosti žalobcovi konať pred súdom, žalobca vníma uplatnenú požiadavku na priznanie náhrady za nemajetkovú ujmu vo výške 8.998,39 Eur s príslušenstvom za dôvodnú, zmysluplnú a spravodlivú.

Žalovaný v priebehu celého konania popieral dôvodnosť žalovaného nároku. Žalobu žalobcu považoval za veľmi rozsiahlu, poukazujúc na to, že žalobca vo veľkej časti sa v nej venoval obšírnym citáciami zákonov, Ústavy SR a nesúvisiacej judikatúry ESLP. Všeobecné, nesúvisiace a početné úvahy žalobcu ohľadom povinností štátu, svojvôle, zákazu diskriminácie, tvoriace prevažnú časť žaloby, hodnotil ako skutočnosti pôsobiace zmätočne vo vzťahu k podstate veci. Konkretizujúc vecne i časovo jednotlivé úkony súdu konajúceho v konaní 42C 129/2012 (42C 148/2012) mal za to, že ak aj vznikli priedahy, je možné prisúdiť ich jedine žalobcovi, ktorý bol nezastihnuteľný, že žalobca sa vlastným pričinením, t.j. neprevzatím platobného rozkazu obral o možnosť vyjadriť sa k žalobnému návrhu, že žalobca zjavne nevykonal žiaden úkon smerujúci k náprave tvrdených priedahov, dokonca k nim prispel, keď bol na účely doručovania platobného rozkazu opakovane nezastihnuteľný.

Zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci, zodpovednosť obce a vyššieho územného celku za škodu spôsobenú orgánmi územnej samosprávy pri výkone samosprávy a právo na regresnú náhradu s účinnosťou od 1.7.2004 upravuje zák.č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (ďalej len Zákon). Zodpovednosť za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci je založená výlučne na objektívnom princípe a musia byť vždy dané tri základné objektívne predpoklady pre vznik tejto zodpovednosti. Tými sú nezákonné rozhodnutie, resp. nesprávny úradný postup, vznik škody a príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím resp. nesprávnym úradným postupom a vznikom škody. Pre vznik zodpovednosti štátu musia byť splnené všetky tri podmienky súčasne.

Pokiaľ ide o škodu, táto môže byť spôsobená v materiálnej sfére poškodeného, môže ísť aj o škodu na zdraví a živote alebo o nemajetkovú ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom. Zodpovednosť za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci vzniká len vtedy, pokiaľ nezákonné rozhodnutie resp. nesprávny úradný postup boli príčinou vzniku škody. O vzťah príčinnej súvislosti ide, ak vznikne škoda následkom nezákonného rozhodnutia resp. nesprávneho úradného

postupu a ak je preukázané, že škoda je vo vzájomnom pomere príčiny a následku. Príčinou škody môže byť len tá okolnosť, bez existencie ktorej by škodný následok nevznikol. Dôkazné bremeno preukázania troch objektívnych predpokladov vzniku takejto zodpovednosti zaťažuje poškodeného. Zo znenia druhej vety ustanovenia § 3 cit. Zákona liberácia neprichádza do úvahy, ide teda o absolútnu objektívnu zodpovednosť. Za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci zodpovedá štát a územné samosprávne celky. Pokiaľ ide o zodpovednosť štátu, tak štát zodpovedá za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti tohto zákona, pri výkone verejnej moci a) nezákonným rozhodnutím, d) nesprávnym úradným postupom.

Podľa § 4 ods. 1 písm. a), bod 1. citovaného Zákona vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, ak škoda vznikla v občianskom súdnom konaní alebo v trestnom konaní a ak tento zákon neustanovuje inak.

V zmysle ustanovenia § 9 ods. 1 cit. Zákona za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prieťahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických a právnických osôb.

Podľa § 9 ods. 2 Zákona právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda.

Podľa § 15 cit. Zákona nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku s príslušným orgánom (§ 4 a 11). Ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo jej časť do 6 mesiacov odo dňa prijatia žiadosti, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde (§ 16 ods. 1 cit. zák.).

Podľa § 16 ods. 1 a 2 Zákona ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo jeho časť do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde. Každý je povinný bez zbytočného odkladu na požiadanie príslušného orgánu, ktorý koná v mene štátu, písomne oznámiť skutočnosti, ktoré majú význam pre predbežné prerokovanie nároku.

Podľa § 25 ods. 1 Zákona, ak nie je ustanovené inak, spravujú sa právne vzťahy upravené v tomto zákone osobitným predpisom - Občianskym zákonníkom.

Podľa § 17 ods. 2 a 3 cit. Zákona v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak. Výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa odseku 2 sa určuje s prihliadnutím najmä na a) osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje, b) závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo, c) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote, d) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení.

Podľa § 11 Občianskeho zákonníka fyzická osoba má právo na ochranu svojej osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, svojho mena a prejavov osobnej povahy. Podľa § 13 Občianskeho zákonníka (1) Fyzická osoba má právo najmä sa domáhať, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do práva na ochranu jej osobnosti, aby sa odstránili následky týchto zásahov a aby jej bolo dané primerané zadosťučinenie.(2) Pokiaľ by sa nezdalo postačujúce zadosťučinenie podľa odseku 1 najmä preto, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jej vážnosť v spoločnosti, má fyzická osoba tiež právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch. (3) Výšku náhrady podľa odseku 2 určí súd s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo.

Občiansky súdny poriadok upravuje postup súdu a účastníkov v občianskom súdnom konaní tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov, ako aj výchova na zachovávanie zákonov, na čestné plnenie povinností a na úctu k právam iných osôb (§ 1 Občianskeho súdneho poriadku). V konaní postupuje súd v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania tak, aby ochrana práv bola rýchla a účinná) § 6 O.s.p.). Účastníci majú v občianskom súdnom konaní rovnaké postavenie (§ 18, veta prvá O.s.p.).

Žalobca si uplatnil právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa § 17 ods. 2 Zákona vo výške 8.998,39 Eur s príslušenstvom. V súvislosti s preukázaním vzniku nemajetkovej ujmy a jej primeranej náhrady sa žalobca obmedzil len na konštatovanie neurčitej morálnej ujmy a psychického strádania bez špecifikácie povahy a príčiny útrap a bez preukázania potreby aplikovať predmetné ustanovenie na svoj prípad. Súd dospel k záveru, že žalobca vznik akejkoľvek nemajetkovej ujmy nepreukázal, keď neuviedol jediný negatívny následok, ktorý pre neho vyplýval z tvrdených prietáhov. V prípade preukázania splnenia ostatných podmienok pre vznik zodpovednosti štátu, nemajetková ujma v peniazoch sa uhrádza iba ak nepostačuje konštatovanie porušenia práva. Bez preukázania vzniku nemajetkovej ujmy nie je dôvodná jej náhrada. Pokiaľ súd vychádza z konštatovania podpredsedu súdu zo dňa 13.8.2012, že sťažnosť žalobcu na prietahy bola dôvodná (Spr 2144/2012) a záveru, ku ktorému dospel predseda súd v liste zo dňa 10.9.2013, že súd nekonal plynule, pokiaľ ide o rozhodnutie o zmene účastníka konania a efektívne, pokiaľ ide o doručovanie platobného rozkazu (Spr 2137/2013), ospravedlnenie v liste zo dňa 13.8.2012 súd považoval za dostatočné zadostučinenie podľa § 17 ods. 2 citovaného Zákona .

Nárok na náhradu nemajetkovej ujmy podľa zák. č. 514/2003 Z.z. je svojou povahou obdobným nárokom ako náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch z dôvodu zásahu do osobnostných práv podľa § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Všeobecnou podmienkou uplatnenia ochrany podľa ustanovenia § 13 ObčZ je, že ide o závažnejší zásah do psychickej a morálnej integrity osobnosti, ktorý je objektívne spôsobilý fyzickej osobe privodiť ujmu na jednotlivých stránkach osobnosti. Podmienkou priznania materiálnej satisfakcie je nemajetková ujma, ktorá je spôsobilá v značnej miere znížiť dôstojnosť občana a jeho vážnosť v spoločnosti. Návrh na poskytnutie primeraného zadostučinenia sleduje priznanie satisfakcie občanovi, ktorého osobnostné právo bolo porušené, a to so zreteľom na to, že zásah zvyčajne nemožno odčiniť obnovením pôvodného stavu. Pokiaľ ide o dokazovanie predpokladov pre priznanie primeraného zadostučinenia, dôkazné bremeno v tejto časti ťaží opäť žalobcu, ktorý pre úspech v spore a pre priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch musí preukázať, že jeho dôstojnosť alebo vážnosť v spoločnosti bola znížená v značnej miere a v príčinnej súvislosti s tvrdeným zásahom, takže iba morálne zadostučinenie nepostačuje. Tiež pre určenie výšky náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch je opäť žalobca povinný preukázať intenzitu zásahu do jeho osobnosti, najmä z hľadiska závažnosti vzniknutej ujmy a okolností, za ktorých k porušeniu práva došlo (§ 13 ods. 2 ObčZ).

Po vykonanom dokazovaní súd dospel k záveru, že žalobca vznik akejkoľvek nemajetkovej ujmy v súvislosti s vedením súdneho sporu 42C 14/2012, ktorého je účastníkom konania v procesnej pozícii odporcu, nepreukázal.

Súd sa pri rozhodovaní o žalobou uplatnených nárokoch zameral aj na skúmanie postupu v rozkaznom konaní 28Ro/821/2007, v ktorom žalobca vystupuje v procesnom postavení žalovaného. Obsahom pripojeného spisu mal preukázané, že dňa 28.5.2007 bol vydaný platobný rozkaz, ktorý sa nepodarilo žalobcovi doručiť a to opakovane.. Zásielka sa vrátila 21.6.2007 so správou o neznámom adresátovi v mieste doručovania. Úpravou zo dňa 10.10.2007 súd zisťoval pobyt odporcu.

Ďalšou úpravou sa dňa 5.11.2007 zásielka doručovala na zistenú adresu, kde mal žalobca podnikáť. Druhýkrát sa zásielka vrátila dňa 16.11.2007 znovu so správou o neznámom adresátovi.

Úpravou zo dňa 4.12.2007 sa tretí krát zásielka vrátila ako nedoručená. O doručenie zásielky boli požiadané orgány PZ. Aj tento pokus bol neúspešný. Z časovej postupnosti úkonov možno vyvodit', že žalobca v období od 28.5.2007 do 21.8.2008 v mieste svojho trvalého bydliska a ani na iných adresách, kde sa súd pokúšal žalobcu zastihnúť za účelom doručenia mu písomnosti, sa nezdržoval.

Pokiaľ nečinnosť súdu mala spočívať podľa žalobcu aj v nedoručení žalobného návrhu a v neumožnení súdu žalobcovi vyjadriť sa k predmetu sporu 42C 148/2012, súd poukazuje na ustanovenie § 172 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku, podľa ktorého platobný rozkaz je možné vydať bez vypočutia odporcu. Z charakteru skráteného rozkazného konania a zo skutočnosti, že odporca sa nemusí vypočuť, vyplýva aj legálnosť postupu, keď sa žaloba doručuje odporcovi až s platobným rozkazom. Teda procesným pravidlám zodpovedá procesný postup, keď súd nedoručuje žalobu pred vydaním platobného rozkazu. Takýmto postupom nie je dotknutá súdna ochrana odporcu, ktorý sa môže vyjadriť k žalobe a k samotnej právnej veci v odôvodnení odporu, ktorý by mohol podať v náväznosti na doručenie (prevzatie) platobného rozkazu spolu so žalobou. Neprevzatím platobného rozkazu si žalobca sám odňal možnosť

vyjadriť sa k žalobnému návrhu. Pokiaľ sa platobný rozkaz nepodarilo doručiť odporcovi do vlastných rúk ani dňa 25.7.2011, žalobca nemohol mať vedomosť o vedení konania a o skutočnosti, že navrhovateľ podal odvolanie proti uzneseniu zo dňa 4.11.2011, ktorým sa platobný rozkaz zrušil (zrušoval sa pre nemožnosť jeho doručenia odporcovi do vlastných rúk). Keďže žalobca v rozkaznom konaní v pozícii odporcu nemal vedomosť o vedení konania, nemohla mu vzniknúť v súvislosti s ním nemajetková ujma.

Podľa vyššie citovaného ustanovenia § 9 ods. 2 Zákona účinného od 1.1.2013 pri posudzovaní nesprávneho úradného postupu súdu spočívajúceho v porušení povinnosti urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, v nečinnosti pri výkone verejnej moci alebo v zbytočných prietahoch v konaní možno vychádzať len z výsledkov vybavenia sťažnosti na prietahy, žiadosti o prešetrenie vybavenia sťažnosti na prietahy, z právoplatného rozhodnutia vydaného v disciplinárnom konaní, ktorým sa rozhodlo o tom, že sudca sa dopustil disciplinárneho previnenia, ktoré má za následok prietahy v súdnom konaní, právoplatného rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorým sa rozhodlo, že bolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov alebo z právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti, ktorým Ústavný súd Slovenskej republiky konštatoval, že sa porušilo právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov.

Z vykonaného dokazovania mal súd preukázané, že sťažnosť na prietahy podal žalobca až 16.7.2012, teda na konci obdobia, ktorý uvádza ako obdobie prietahov, z čoho možno ďalej vyvodiť, že žalobca nevykonal žiadny úkon smerujúci k náprave tvrdených prietahov a prispel k nim, keď pre účely doručovania platobného rozkazu bol opakovane nezastihnuteľný.

Z predpokladov vzniku zodpovednosti štátu za škodu (nemajetkovú ujmu) bol splnený podľa listinných dôkazov snáď iba predpoklad nesprávneho úradného postupu spočívajúci v neefektívnom konaní pri doručovaní platobného rozkazu a v konaní, ktoré nebolo plynulé, pokiaľ ide o rozhodnutie o zmene účastníka konania, nie však aj predpoklad vzniku škody spočívajúcej v nemajetkovej ujme a existencie príčinnej súvislosti medzi škodou (nemajetkovou ujmu) a nesprávnym úradným postupom súdu konajúceho v konaní 42C 148/2012.

Vzhľadom na skutočnosť, že dôkazné bremeno preukázania existencie základných predpokladov pre vznik zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci žalobca podľa názoru súdu neunesol, súd považoval žalobou uplatnený nárok na náhradu škody spočívajúcej v nemajetkovej ujme za nedôvodne uplatnený, čo bol dôvod na zamietnutie žalobného návrhu.

Pokiaľ súd dospel k záveru, že žalobca nepreukázal existenciu podmienok, pri splnení ktorých štát zodpovedá za škodu spôsobenú orgánom verejnej moci pri výkone verejnej moci, súd sa už nezaoberal dôvodnosťou žaloby v časti, v ktorej si žalobca uplatňoval nárok na majetkovú sankciu za omeškanie od 4.9.2012. Pre úplnosť súd poznamenáva, že v konaniach o náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch výška priznanej náhrady závisí od úvahy súdu. Omeškanie žalovaného by v danom prípade nemohlo vzniknúť skôr ako vznikne samotná povinnosť poskytnúť žalobcovi náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch. Omeškanie by tak vzniklo až po uplynutí lehoty na plnenie určenej v rozhodnutí vo veci samej.

Výrok o trovách konania je odôvodnený skutočnosťou, že v spore úspešný žalovaný, ktorému by podľa zásady úspechu upravenej v ustanovení § 142 ods. 1 O.s.p. patrila náhrada trov konania, si náhradu trov v tomto konaní neuplatňoval.

Podľa § 4 ods. 1 písm. k) zák.č. 71/1992 o súdnych poplatkoch v znení platnom do 30.9.2012 konanie vo veciach náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom bolo od platenia súdnych poplatkov oslobodené.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je možné podať odvolanie do 15 dní od jeho doručenia na podpísanom súde, písomne dvojmo. V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 43 ods. 2 O.s.p.) uviesť, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

Odvolanie proti rozsudku vo veci samej možno odôvodniť len dôvodmi uvedenými v § 205 ods. 2 písm. a/ až f/ O.s.p.